

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201463
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120201463.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: P. A., nar.: XX.XX.XXXX, bytom C. Z. V. XXX, XXXXX O., právne zastúpenej JUDr. Igor Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: 365.bank, a.s., IČO: 31 340890, so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47 232 471, Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 463,76 eura s prísl. a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25.02.2021, č. k. 9Csp/18/2020-166, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok tak, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 463,76 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo 463,76 eura od 14.02.2020 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku II. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že po vrátení veci odvolacím súdom v rozsahu zrušeného výroku o zamietnutí žaloby v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vec znova prejednal, pričom poukázal na to, že žalobca na preukázanie skutočností odôvodňujúcich aplikáciu 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby žiadne dokazovanie nenavrhol. Uviedol, že pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby vychádzal zo záveru odvolacieho súdu, ktorý zaujal názor o jej počítaní od momentu vydania potvrdenia OZ HOOS. Súd prvej inštancie žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia opätovne zamietol pre uplynutie objektívnej premlčacej doby 3 roky, nesúhlasiac s argumentáciou žalobcu a odvolacieho súdu o úmysle žalovaného bez ďalšieho vyplývajúcim iba z jeho postavenia podnikateľa a potrebou aplikácie 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby. Pri riešení otázky objektívnej premlčacej lehote súd prvej inštancie postupoval podľa rozhodnutí najvyšších súdnych autorít (NS 5Cdo/291/2015, 1Cdo/238/2017, 4Cdo/219/2019, III. ÚS 448/2017). Vzhľadom na to, že vedomosť žalovaného o tom, že plnenie mu nepatrí alebo mu bolo poskytnuté omylom sa neprezumuje a úmysel získať bezdôvodné obohatenie nemožno založiť iba na postavení podnikateľa si súd prvej inštancie nevedel predstaviť iné rozhodnutie ako rozhodnutie o tom, že objektívna premlčacia lehota na podanie žaloby uplynula. Žalobca súdu nepredložil žiadne rozhodnutie a ani súdu nie je známe rozhodnutie, ktoré by žalovaný ku dňu 24.07.2012 mal k dispozícii a ktoré by mu vytýkalo nedostatok náležitostí zmluvy. Úver bol vo výške

prevyšujúcej poskytnutú istinu zaplatený dňa 24.07.2012, objektívna premičacia doba tak začala plynúť dňa 25.07.2012 a uplynula dňa 25.07.2015. Žaloba podaná dňa 30.01.2020 bola podaná po jej uplynutí.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Odôvodnil to tým, že žalovaný bol úspešný v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom žiadne okolnosti o potrebe aplikácie § 257 CSP súd nezistil a neboli žalobcom resp. jeho právnym zástupcom na pojednávaní ani tvrdené.

4. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobkyňa. Za mylné považovala závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých sa žalovaný na jej úkor neobohatil bezdôvodne úmyselne. Priamym dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohacovať na úkor spotrebiteľa zo spotrebiteľských úverov by bolo priznanie takého úmyslu, čo však zrejme do úvahy neprichádza. Je preto potrebné vychádzať z právnej úpravy spotrebiteľských úverov z kvalifikácie veriteľa a predovšetkým z jeho konania. Tvrdila, že prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie, sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník, profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju, vediac, že je to platba prevyšujúca spotrebiteľovi poskytnutú sumu, a nepatrí mu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, prípadne z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy. Objektívna desaťročná premičacia doba, na premičanie bezdôvodného obohatenia preto začína plynúť prijatím každej takejto nedôvodnej prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Problematiku úmyselného bezdôvodného obohatenia sa dodávateľov na úkor spotrebiteľov potom možno podľa žalobkyne zhrnúť do nasledujúcej vety: Dodávateľ, ktorý poskytuje úvery podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, pozná (musí poznať) Zákon o spotrebiteľských úveroch a preto, ak uzatvorí so spotrebiteľom formulárovú zmluvu, ktorá neobsahuje Zákonom predpísané obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bezpoplatkový a napriek tomu prijme od spotrebiteľa platby nad istinu úveru a nevráti takéto platby nad istinu spotrebiteľovi, obohacuje sa na úkor spotrebiteľa úmyselne. K pripomienkam Európskej komisie, vo veci C-485/19, poukázala aj na Návrhy Generálneho advokáta z 3.9.2020, podľa ktorých: „Zásada efektivity bráni vnútroštátnej právnej úprave alebo jej výkladu, podľa ktorého trojročná premičacia doba, ktorá sa uplatní na žaloby o vydanie plnenia na základe zmluvných podmienok, ktoré sa považujú za nekalé v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a/alebo na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, začína plynúť v okamihu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Sumarizáciu rozhodnutí, ktorú uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku doplnila o ďalšie rozhodnutia, ktoré nevychádzajú z objektivizácie subjektívnej premičacej doby, ale zo skutočnej vedomosti oprávneného o začatí plynutia subjektívnej premičacej doby, teda o skutočnej vedomosti o reálnej možnosti podať žalobu. Podľa jej názoru prelomením názoru o objektivizácii začatia plynutia subjektívnej premičacej doby je Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020, ktorým bolo zrušenie uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 z 10.01.2018. Uviedla, že z Nálezu Ústavného súdu síce nevyplýva kedy v danej veci začala plynúť subjektívna premičacia doba a Ústavný súd ponechal túto otázku na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ale zrušením uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/169/2017, z 10.1.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu Žilina, sp. zn. 7Co/302/2016, vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5C/49/2016, v ktorej tak okresný súd, ako aj krajský súd a najvyšší súd vychádzali z objektivizácie začatia plynutia subjektívnej premičacej doby, ako z nej rovnako vychádza aj v súdnej veci žalovaný a rozhodnutia, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmeniť, žalovaného zaviazat' vydať jej uplatnené bezdôvodné obohatenie aj s prísl. a žalovaného zaviazat' zaplatiť jej náhradu trov konania za celé konanie v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutých výrokov po vecnej aj právnej stránke za správne, pričom súd sa riadne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a tieto správne právne posúdil. Vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol, že v rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25.2.2021 už samostatný súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/219/2019, kde opätovne prax krajského súdu sa prezumpcie úmyslu žalovaného iba z dôvodu jeho postavenia podnikateľa odmietol ako nesprávnu. Najvyšší súd

SR uviedol, že z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodiť, že uvedený nepriamy úmysel žalovanej je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú profesionálnosti a odbornosti žalovanej. Dovolací súd však vzhľadom na vyššie uvedené závery konštatuje, že uvedený právny názor odvolacieho súdu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovanej, ktorému zodpovedá 10-ročná objektívna premlčacia doba nie je správny. Predmetnou otázkou sa už dovolací súd zaoberal v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/238/2017. Toto rozhodnutie treba považovať za účasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ďalej žalovaný poukázal aj na žalobcom poukazovaný nález Ústavného súdu SR, ku ktorému sa vyjadril súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 25.5.2020. Podľa postupu Najvyššieho súdu vo veci 3Cdo/169/2017, ktorý odmietol dovolanie týkajúce sa tejto otázky bol nesprávny, pretože táto otázka nebola vyriešená. Keďže rozhodnutie Najvyššieho súdu, na ktoré sa Najvyšší súd vo veci 3Cdo/169/2017 odvolal, a to rozhodnutie 1Cdo/67/2011 a 5Cdo/121/2009 sú skutkovo odlišné, preto bolo potrebné, aby Najvyšší súd riešil otázku subjektívnej lehoty premlčania tvrdeného bezdôvodného obohatenia získaného na úkor spotrebiteľa riešil osobitne. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutých výrokov potvrdil a aby priznal žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

7. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že zistil z výpisu žalovaného z Obchodného registra, že k 03.07.2021 žalovaný zmenil svoje obchodné meno z Poštovej banky, a.s. na 365.bank, a.s. Z uvedeného dôvodu odvolací súd označil žalovaného v záhlaví tohto uznesenia pod obchodným menom 365.bank, a.s., v súlade s aktuálnym znením zápisu žalovaného v Obchodnom registri.

8. V prejednávanej veci o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 463,76 eura s príslušenstvom a určení neprijateľných zmluvných podmienok rozhodol už súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 23.01.2020, č.k. 9Csp/235/2019-59, a to tak, že zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a určil neprijateľnosť zmluvných podmienok, uvedených v časti 2 Zmluvy o úvere, body 2 a 5 a v čl.5 Obchodných podmienok Zmluvy o úvere. O odvolaní žalobkyne voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietavej časti rozhodol tunajší súd uznesením zo dňa 25.11.2020, č.k. 18CoCsp/31/2020, a to tak, že zrušil napadnutý rozsudok v jeho výroku o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom opätovne žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, pričom z obsahu odvolania žalobkyne je zrejmé, že jej prioritná odvolacia námietka spočívala v tom, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Občiansky zákonník v ust. § 107 upravuje premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rozlišuje medzi subjektívnou (§ 107 ods. 1) a objektívnou premlčacou dobou (§ 107 ods. 2). Začiatky ich plynutia sú upravené odlišne.

10. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

11. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

13. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom vnútroštátne právo im odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

14. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-485/19 zo dňa 22.04.2021, podľa ktorého zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

15. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/219/2019 zo dňa 21.10.2020 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19.

16. Poukazujúc aj na spojené veci Súdneho dvora (prvá komora) C 776/19 až C 782/19 treba zhrnúť, že pre naplnenie zmyslu a účelu čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS v zásade bez ďalšieho vzhľadom na odbornú profesionálnu zdatnosť v činnosti poskytovania pôžičiek sa úmysel žalovaného dodávateľa prezumuje a dôkazné bremeno ju zaťažuje v otázke preukázania okolností neúmyselného konania.

17. Zabezpečujúc výklad v súlade s uvedenými rozhodnutiami Súdneho dvora pre nesťaženie výkonu práva na účely vrátenia neoprávnene zaplatených súm (bezdôvodného obohatenia), premlčacia doba môže byť zlučiteľná so zásadou efektivity len vtedy, ak spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa so svojimi právami pred tým, ako táto doba začala plynúť alebo uplynula (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C 40/08, EU:C:2009:615, bod 45; z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C 698/18 a C 699/18, EU:C:2020:537, bod 67, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C 224/19 a C 259/19, EU:C:2020:578, bod 91).

18. V spojených veciach C-698/18 a C-699/18, Súdny dvor EÚ (štvrtá komora) rozhodol takto: „1. Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremičuje, a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia, ak táto lehota nie je menej priaznivá, ako lehota týkajúca sa podobných žalôb vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a nevedie k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv vyplývajúcich z práva Únie, osobitne zo smernice 93/13 (zásada efektivity). Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.“

19. Výsledky už spomenutých prejudiciálnych konaní nepodporujú záver vychádzajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo/238/2017, práve naopak, kľúčnym v prejednávanej veci je v prvom rade unesenie dôkazného bremena zo strany dodávateľa vo vzťahu k vyvráteniu prezumpcie úmyslu. Žalovanému sa v priebehu celého konania nepodarilo preukázať, že požadovanie úrokov a poplatkov nad rámec istiny vzhľadom na jej odbornú zdatnosť a profesionalitu pri poskytovaní úverov, nepožadoval úmyselne. Z týchto dôvodov preto nemožno konštatovať správnosť

úvah súdu prvej inštancie o nemožnosti aplikovania desaťročnej objektívnej premlčacej doby v prejednávanej veci na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je predmetom tohto konania.

20. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Cdo/219/2019 zo dňa 21.10.2020, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 19Co/23/2019 zo dňa 30.05.2019, následne aj súdu prvej inštancie č.k. 20Csp/89/2018 zo dňa 12.11.2018, odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na vyššie uvedené argumenty tieto sú odlišné od záverov vyplývajúcich z odôvodnení rozhodnutí Súdneho dvora a teraz už aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 z 28.02.2022. Podľa názoru odvolacieho súdu je tak nemožné, aby dôkazné bremeno ohľadne preukázania úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť zaťažovalo spotrebiteľa.

21. Odvolací súd konkrétnejšie poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 v ktorom sa konštatuje, že právne otázky rozhodné pre predmetné konania boli vyriešené judikatúrou a to rozsudkom SDEU C- 485/19 a rozhodnutím najvyššieho súdu sp.zn. 5Cdo/29/2021. Bolo poukázané na čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, že Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

22. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinnému ku dňu 16.11.2011 (ďalej len ZoSÚ), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

26. Podľa § 2 písm. i) ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

27. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

29. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

30. V danom prípade išlo vzhľadom k subjektom Zmluvy o úvere dostupná pôžička č. XXX XXX XXXX zo dňa 16.11.2011 (dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a spotrebiteľ podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzavieraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol. Zároveň túto úverovú zmluvu vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úvery v rámci svojho podnikania spotrebiteľovi možno podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ.

31. Súd je povinný skúmať danosť obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

32. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy (16.11.2011) ZoSÚ v ustanovení § 9 upravoval obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením niektorých spája sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere podľa názoru odvolacieho súdu absentujú jej podstatné náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ a to p podľa písm. f) a j).

33. Z obsahu Zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným - 365.bank, a.s. a žalobkyňou má odvolací súd za preukázané, že výška úveru je 3.500 eur, výška mesačnej splátky 123,29 eura, počet splátok v mesiacoch 40, úroková sadzba 19,50 % p.a., RPMN banky 21,34 % p.a., priemerná RPMN na trhu 20,37 % p.a., celková výška nákladov 1.283,32 eura a poistenie v podobe základného súboru poistenia.

34. Za situácie, že spotrebiteľ uhradí veriteľom požadovaných 40 splátok vo výške 123,29 eura zaplatí celkovo 4.931,60 eura. Celkové náklady žalobkyne tak predstavujú sumu 1431,60 eura a nie 1.283,32 eura ako vychádza zo zmluvy. Žalobca v predmetnej Zmluve o úvere drobným písmom uviedol klauzulu s nasledovným textom: „Celkovú čiastku Úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom.“, no ani uvedeným neodstránil neurčitost' a nejednoznačnosť uvedeného údaju v zmluve týkajúceho sa celkových nákladov dlžníka.

35. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 21,34 %, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 23,77 % pri splátke 123,29 eur mesačne (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky na výpočet RPMN registra tunajšieho súdu). Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 3.500 eur, výšky mesačnej splátky úveru 123,29 eura pri ich počte 40 splatnej v 15. deň mesiaca, dátumu pôžičky 16.11.2021, dátumu prvej splátky 15.12.2011. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku. Žalobca totiž do výpočtu nezarátal poplatok za poistenie, ktorý považuje za doplnkovú dobrovoľnú službu. Zo samotného formulára úverovej zmluvy však nevyplýva, že sa jedná o dobrovoľnú službu, ktorá nemá byť súčasťou RPMN. Nie je z formulára zistiteľné, či dlžník mohol odmietnuť poistenie a úver by mu bol poskytnutý za rovnakých podmienok.

36. V danom prípade spotrebiteľ nemal možnosť výberu, či si predmetný úver poistí alebo nie. Klausula o poistení bola priamo vo formulárovej zmluve, ktorú predložil žalovaný ako veriteľ žalobkyni ako spotrebiteľovi, zakomponovaná bez možnosti voľby spotrebiteľa, či možnosť poistenia využije alebo nie. Spotrebiteľ mal jedine možnosť výberu medzi „základným súborom poistenia (pre prípad práceneschopnosti, invalidity a smrti) a „komplexným súborom poistenia (základný súbor poistenia + pre prípad straty zamestnania).

37. Odvolací súd nie je toho názoru, že uzavretie poistnej zmluvy nebolo podmienkou získania úveru, nakoľko zmluva o úvere nedáva spotrebiteľovi možnosť zaškrtnúť, či o poistenie vyslovene žiada alebo ho odmieta, ale dáva spotrebiteľovi voľbu len vo vzťahu k druhu poistenia. Spotrebiteľovi musí byť zrozumiteľne informovaný a musí mu byť daná jednoznačná možnosť slobodne sa vyjadriť, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie. Žalovaný takýmto spôsobom zneužil svoje postavenie silnejšej zmluvnej strany a spoliehal sa na to, že spotrebiteľ vyplní všetky políčka uvedené vo formulárovej zmluve, vrátane výberu druhu poistenia.

38. V súvislosti so zarátaním poplatku za poistenie do výpočtu RPMN pozri rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/259/2018 zo dňa 18.10.2018 cit.: „Z čl. 2 Zmluvy vyplýva, že žalobca žiadal o poistenie schopnosti splácať úver výberom medzi základným súborom poistenia a komplexným súborom poistenia, a to vyznačením krížiku - základný súbor poistenia a spĺňa podmienky na vznik poistenia schopnosti splácať úver vo zvolenom súbore poistenia. V spodnej časti čl. 2 žiadosti o poskytnutie úveru je malým písmom naformulované, okrem iného, vyhlásenie klienta, že sa s týmito informáciami oboznámil, zvolené Poistenie si vybral slobodne, bez nátlaku a vyhovuje jeho potrebám a jeho finančnej situácii. Formuláciou textu žiadosti o poistenie a zakomponovaním naformulovaného vyhlásenia dlžníka malým písmom do ostatného textu, banka takouto formou skryla pre spotrebiteľa text, o ktorom je dôvodné sa domnievať, že ujde pozornosti spotrebiteľa a ktorým si banka v konečnom dôsledku ošetrila samotné uzatvorenie zmluvy o poistení. Takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu poistenia schopnosti splácať úver vo formulári, ktorý banka použila a následné „vyhlásenie spotrebiteľa o slobodnom výbere poistenia, bez nátlaku,“ je nanúteným poistením žalovanému. Pokiaľ za takýchto okolností žalovaný so žalobcom uzavrel poistenie, mali byť náklady na poistenie zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa, čo preukázateľne neboli, preto údaj o RPMN v poistnej zmluve nie je uvedený správne a je uvedený v neprospech žalovaného, pretože nezohľadňuje všetky náklady žalovaného. Výška mesačného poistného, ktoré bolo dohodnuté v Zmluve ako základný súbor poistenia, napriek tomu, že nebolo zahrnuté medzi celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, tak nepochybne navyšuje hodnotu celkových nákladov spotrebiteľského úveru a výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov

39. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktoré je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohol žalovaný zistiť, resp. odvodiť napríklad z dátumu ku ktorému mal uhrádzať mesačné splátky, počtu splátok, či termínu konečnej splatnosti. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

40. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel odvolací súd k záveru, že Zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXX XXX XXXX. zo dňa 16.11.2011 neobsahuje

náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho v zmysle cit. § 11 ods. 1 ZoSÚ to má za následok, že spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobcovi sú bezúročné a bez poplatkov.

41. Ak tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli, žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcu. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorej predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jej konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia týchto náležitostí a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzročená.

42. Podľa názoru Ústavného súdu SR, vyjadreného vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020, že „nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Ide teda o ďalší typ skutkových okolností, ktoré treba vzhľadom na už uvedené špecifiká posúdiť najvyšším súdom nanovo“. Ústavný súd v danej veci ďalej konštatoval, že predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 5Cdo/121/2009 «nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedľuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, kedy reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte je potrebné sa vysporiadať s otázkou súvisiacou s bežnou životnou skúsenosťou, a síce, či je pravdepodobné, aby dlžník platil veriteľovi plnenie, ak by vedel, že mu toto plnenie nepatrí. Je preto otázne, či potom možno za moment, kedy sa dlžník dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, považovať uzatvorenie konkrétnej spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ V rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/29/2021 najvyšší súd zvýraznil špecifickosť situácie, vzniknutej a vyvolanej osobitosťou právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä zák. č. 129/2010 Z.z. V podstatnom uviedol, že „[z]a skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednaní so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti) ... Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom ... Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.“

43. Aj podľa názoru Najvyššieho súd SR vo veci sp. zn. 5Cdo/29/2021 cit.: „podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti ... je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (ratio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr“.

44. V zhode s vyššie uvedenými závermi vyslovenými v citovaných rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že v prejednávanej spore bolo potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Túto vedomosť žalobkyňa získala informáciou od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci január 2020, ktoré jej po posúdení úverovej zmluvy oznámilo, že spotrebiteľská zmluva obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a je bezúročná a bezpoplatková, preto od toho času je treba posudzovať skutočnosť, od kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného. Vychádzať preto treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu je potrebné počítať od doby, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľa (č. I. 8 spisu), teda od 22.01.2020. Keďže žaloba bola podaná na súd dňa 30.01.2020, táto bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynie až dňa 22.01.2020.

45. Zároveň možno dospieť k záveru, že žaloba bola v predmetnom prípade podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom rozhodujúcim okamihom pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol deň, kedy žalobkyňa preplatila úver a v tento deň k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo. Zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 16.11.2011. Žalobkyňa si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila žalobou na súde dňa 30.01.2020 Z uvedeného vyplýva, že 10 ročná premlčacia doba neuplynula ani od uzavretia zmluvy o úvere. O to viac je odôvodnený záver, že 10 ročná premlčacia doba nemohla uplynúť odo dňa, kedy sa žalovaný voči žalobkyni bezdôvodne obohatil (t.j. od okamihu kedy prijal od žalobkyne plnenie prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru) hoc ani 3 ročná lehota neuplynula od doby reálnej znalosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor.

46. Keďže zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 21.11.2013 je s poukazom na ust. § 11ods. 1 písm. a) ZoSÚ bezúročná a bez poplatkov, žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy, ktorú žalobkyni reálne poskytol, t.j. 3.500 eur (§ 457 OZ). Žalobkyňa však žalovanému zaplatila viac, a to 3.963,76 eura podľa výpisu z úverového účtu žalobkyne, preto suma 463,76 eura prevyšujúca poskytnutú istinu, predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je povinný vydať žalobkyni (§ 451 OZ).

47. K priznanej istine bol priznaný aj 5% úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s uznesením vlády č. 87/1995 Z. z. v znení zmien a doplnkov majúci za to, že žalovaná sa dostala do omeškania dňom 14.02.2020, t.j. po dni, kedy jej bola doručená žaloba žalovanému v predmetnej veci. Výška úrokov z omeškania je 5 percentuálnych bodov.

48. V kontexte uvedeného tak odvolací súd postupom podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok v jeho napadnutej časti tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

49. Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti v prospech žalobkyne, ktorá tak bola v celom konaní úspešná, postupom podľa ust. § 396 ods. 2 CSP zmenil aj súvisiaci výrok o trovách konania tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).